

Humans encara

Un relat de: [Pat-Rut](#)

Humans encara

No estàvem preparats per anar-nos-en i se'm fa estrany pensar que ens ho hem deixat prendre. La Terra. Un punt a l'espai que veiem empetitir-se dia a dia fins quan desaparegui.

Obro els ulls i observo en un espill aquest estrany que em mira. Soc incapaç de comptar els solcs d'arrugues inexistents del rostre. Ho deixo i camino fins al finestral. Viatjo per la foscuria i n'observo l'eternitat.

Demano al simulador sortir a un jardí per trepitjar un tou de gespa verda al capvespre, amb flors acolorides i saturades d'un sol tardà de tonalitats cítriques, i una miriada de núvols ocres per acomiadar el dia. Imagino un desert d'arena rogenca i neix del no-res. He perdut els colors naturals de la vida.

L'endemà creo un rierol emboscats amb el reflex lluminós d'un sol en el zenit diürn, lluent i pertorbador, amagat per les altes capçades d'arbres mil·lenaris. Això és la realitat virtual dels colors artificials. Ens hem deixat prendre tot allò que ara sols la ciència ens permet simular. Poso una mà en el rierol, sento l'aigua escolar-se entre els meus dits, la frescor és tangible. I alço la mirada, cercant una resposta, per viure fora del dubte.

—Ens vàreu enganyar— reclamo a l'aire.

—Res és cert del tot— contesta la veu d'Ells—. Vàrem aparèixer quan us dominà la por.

—Ens vàreu anihilar— imploro.

—Quedeu els necessaris— pondera.

—Us vàrem demanar ajut!

—I vàreu acceptar el preu. Nosaltres som científics.

—Quan veig el meu reflex, penso... encara som humans?

La resposta no és immediata. Ells dominen altres realitats.

La meua pell és un exoesquelet humanoide de tacte sensible i en mirar-me a l'espill no em reconec en aquest cos androgín. No em consola pensar que han respectat el tracte i es faran càrrec de reparar el malbaratat planeta blau, per viure-hi Ells. Mai tornarem a gaudir els canvis de tonalitat cromàtica d'un capvespre de tardor a la Terra. Som nòmades i viatgem en la foscor de l'Univers, cercant un nou horitzó de colors perduts.

—Aneu on aneu us acompanyarem. Encara sou humans.